

HỒI 27

ĐOẠN PHƯƠNG CÔNG TỬ

Uyển Nhi vừa kêu lên kinh hãi vừa định giơ chuông chống đỡ, Thân Hầu đã kêu lên:

- Chớ sợ! Lại một cỗ tử thi!

Uyển Nhi định thần nhìn lại, đúng là một cỗ tử thi, dưới đất còn một thanh Táng môn kiếm. Thì ra người này vẫn ẩn thân trong thạch thất định ám kích đối phương, nào ngờ đối phương nhanh hơn tránh được đồng thời giết chết gã, trước ngực còn để lại một vết thương chí mạng.

Bên trong còn một tử thi nữa, ngồi dựa vách, tay cầm phán quan song bút, trước ngực cũng có một vết thương giống hệt người bên ngoài, vẻ mặt còn động nét kinh hoàng. Xem ra gã vừa lấy song bút ra đã bị đối phương giết chết. Xem ra công lực của kẻ giết người cực kỳ đáng sợ.

Uyển Nhi run giọng:

- Hai người này bị chết dưới thủ pháp gì?

Thần Hầu sắc mặt trầm trọng:

- Xem ra thì như là một thứ chỉ pháp đại loại như Kim Cang chỉ hay Nhất chỉ thiên gì đó, nhưng Kim Cang chỉ hay Nhất chỉ thiên có thể luyện đến mức độ này giang hồ không có mấy ai.

Bỗng Uyển Nhi kêu lên:

- Ủa, ở đây cũng có hai rương châu bảo!

Theo ánh mắt của Uyển Nhi. trong góc phòng có hai chiếc rương sắt, nắp đã mở.

Trong rương chất đầy những trân châu mã não.

Uyển Nhi đặt Thần Hầu xuống đất, đến gần xem, trân châu hạt nào hạt nấy to bằng trái nhãn, kim cương cùng cực lớn. Ngoài ra còn có Mao nhãn thạch, tổ mẫu lục, hồng san hô... mà mỗi món đều có giá trị liên thành, chẳng kém gì các châu bảo trong Mộ Dung sơn trang. Đặc biệt hai chiếc rương sắt chạm trổ tinh kỳ giống hệt với các rương sắt đựng châu bảo của nhà nàng. Hay là châu bảo trong nhà bị lấy trộm?

Bỗng nghe Thần Hầu lên tiếng:

- Uyển Nhi, ta thấy không cần phải đi đâu xa cứ ở đây luyện công được rồi.

Uyển Nhi bị kéo về thực tại, cau mày nói:

- Ở chung với hai cái thầy ma này hả? Ta không thèm!

- Nếu ngươi không thích thì lôi chúng ra ngoài cho sói gặm là xong!

- Hừ! Muốn lôi ra ngoài thì ngươi lôi đi, ta không làm.

Thần Hầu cười vẻ khở sở:

- Nếu ta có thể cử động được thì còn nói làm gì...

Uyển Nhi nói ngay:.. - Đã vậy thì đừng nhiều lời nữa, ta không chịu chiếm chỗ của hai thầy ma này đâu. Tìm chỗ khác đi.

Dứt lời ném nắm châu bảo trong tay trở vào trong rương rồi cũng Thần Hầu đi ra.

Không ngờ không đi được bao lâu thì đâm ra tới bên ngoài. Thì ra huyết động này thông hai đầu, bên ngoài trời sáng rõ rờ, qua mấy giờ lần mò trong động trời đã sáng hẳn.. Thần Hầu sau mấy ngày đêm khổ chiến với Thần La lại bị Uyển Nhi cũng đi mấy giờ liền giờ đã mệt mỏi vô cùng. Vừa ra khỏi động nhìn quanh thấy một ngọn suối vọt kêu lên:

- Nước, có nước! Ta muốn uống một chút nước!

Uyển Nhi vừa khát vừa đói, liền đi ngay đến bên dòng suối đặt Thần Hầu xuống, hai người khom mình vốc nước uống lấy uống để.

Xảy nghe một giọng nói vang lên:

- Khát chết cũng không được uống nước suối! Hai ngươi dám vào Vong Hồn cốc mà không biết câu nệ đó sao?

Uyển Nhi và Thần Hầu giật mình nhìn lên, bên kia suối không biết tự lúc nào đã xuất hiện một thiếu niên trông rất tuấn đạt, gã thiếu niên mình mặc bộ y trông như tiểu phu, nhưng dù vậy cũng không giấu được vẻ phú quý tiềm ẩn bên trong.

Thần Hầu trợn mắt:

- Tiểu tử ngươi nếu còn có ý hù dọa lão phu sẽ khiến ngươi chết không có đất chôn?

Uyển Nhi nghe khẩu khí của Thần Hầu không khỏi cười thâm, lão quái này kiêu ngạo thành tật, thân tự đi còn không được lại lớn lối kiêu đó. Thiếu niên này trông thần quang rõ rờ công lực chắc không tầm thường, nếu gã mà nổi giận phóng một cước chắc lão lẩn lộng lóc tới năm ba trượng là ít.

Nghĩ tới đây không nhịn được nữa bật cười khanh khách.

Thiếu niên thấy Uyển Nhi mỹ mạo tự thiên tiên lòng đã nảy sinh hảo cảm, thấy Uyển Nhi cười lớn, vội nghiêm mặt nói:

- Nhị vị nếu không tin xin xem bên kia thì rõ.

Vừa nói vừa chỉ tay về phía đầu nguồn suối.

Hai người nhìn theo quả nhiên trên tảng đá gần bờ có viết:

"Suối này nước có kịch độc thất bộ đoạn hồn, không được uống?" Uyên Nhi thất sắc kêu lên:

- Ái chà! Ta đã uống mấy ngụm rồi, làm sao bây giờ?

Thần Hầu lạnh lùng nói:

- Uyên Nhi chớ sợ! Lẽ nào ngươi không biết hấn đang gạt chúng ta?

Thiếu niên điềm nhiên:

- Tiểu sinh không gạt nhị vị đâu, đó là hảo ý của tiểu sinh, nhị vị không tin tiểu sinh không biết nói sao hơn.

Thần Hả cười hềnh hệch:

- Thấy chưa! Ta nói là hấn dọa người mà! Nếu nước có độc sao uống nãy giờ không thấy gì khác lạ?

Uyên Nhi cảm thấy có lý, nàng thăm phục Thần Hả kinh nghiệm giang hồ quảng bác, không dễ bị mắc lừa.

Nào ngờ thiếu niên lại nói:

- Độc tính của nước suối này rất lạ, không mùi không màu, người uống phải không cảm thấy khác lạ, nhưng nếu lỡ uống vào mà cử động thì độc tính lập tức phát tác, đi bậy bước sẽ đứt ruột mà chết.

Thần Hả cười lớn:

- Ha ha ha! Tào thực thất bộ thanh thi, lão phu nếu thất bộ đoạn trường thì không phải làm mờ danh Tào Thực sao.

Uyên Nhi tiếp:

- Ta thì lại muốn tranh tiếng với Tào Thực!

Dứt lời đỡ Thần Hả lên lưng định bỏ đi Thiếu niên nhảy một cái, thân hình như tử yên lướt qua mặt suối đáp xuống trước mặt Uyên Nhi:

- Cô nương xin đừng sính cường, con suối này tên gọi Thủy Ngân Hán Tuyên.

Uống nước vào dù không cử động độc chất vẫn phát tác, đứt ruột mà chết. May mà tiểu sinh có thuốc giải đây...

Thần Hả bực mình quát:

- Tránh ra! Đừng có ở đó mà lộn xộn, chỉ sợ trong nước không có độc mà trong thuốc giải mới có độc!

Dứt lời hỏi Uyên Nhi đi mau.

Uyên Nhi nhìn thấy thiếu niên không có vẻ là người tà ác, nhưng song phương chưa từng quen biết tự dưng lại tặng thuốc nàng thật cũng không dám nhận, thấy đối phương lấy ra hai gói thuốc, vội lắc đầu:

- Đa tạ hảo ý của người!

Dứt lời bước đi.

Nhưng vừa đi được một bước bỗng thấy bụng nặng chịch, tiếp theo là một cơn đau từ bụng lan đến tận óc! Hoa dung thất sắc, vội kêu lớn:

- Chúng ta trúng độc rồi!

Thần Hào tuy không tự đi được nhưng vì Uyên Nhi cũng lão đi nên thân hình cũng cử động, tự thân lão cũng bắt đầu có cảm giác khác lạ bụng đau như có ngàn mũi dao đang cắt nát Thiếu niên bước lên:

- Cô nương! Giờ đã chứng. thực lời của tiểu sinh không sai, hai người mau uống thuốc giải đi.

Uyên Nhi bụng đau không chịu được bất kể là giải được thật hay giả nhận bừa trút vào miệng. Chỉ nghe một cảm giác mát dịu tan trong miệng, chỉ một thoáng sau cảm giác đau dịu hẳn, bất giác cảm kích nhìn thiếu niên một cái.

Thiếu niên nhìn thấy ánh mắt của Uyên Nhi lòng cảm thấy sung sướng vô ngần, vội lấy ra một gói nữa đưa cho Uyên Nhi:

- Lão tiên bối đau quá ngắt xiu rồi! Cô nương để người xuống cho uống thử đi.

Uyên Nhi vội đặt Thần Hào xuống, thấy lão cắn chặt răng, hai mắt nhắm nghiền, vội bóp miệng đổ thuốc vào, không lâu sau lão mở mắt ra kêu lên - Á! Đau chết ta rồi?...

Uyên Nhi thấy Thần Hào cũng đã tỉnh dậy, vội nhìn thiếu niên với ánh mắt cảm kích nói:

- Đa tạ công tử! Xin hỏi quý tánh đại danh của công tử? Lúc này không biết có lời thất thổ mong công tử lượng thứ Thiếu niên mỉm cười:

- Cô nương quá lời rồi! Tiểu sinh là Tư Không Thường Tình...

- Ô! Thì ra công tử là Đoạn Phương công tử? Một trong võ lâm Tứ công tử.

Thiếu niên mỉm cười khiêm tốn.

- Giang hồ bằng hữu quá khen tặng, tiểu sinh thật không dám đứng ngang hàng với Tam công tử.

Uyên Nhi nhìn chăm chăm gã thiếu niên, thảo nào vẻ bên ngoài mộc mạc vẫn không che giấu được phong thái quý phái của gã, ngôn hành tuy tỏ ra rất nhũn nhặn nhưng lại không tỏ ra khiếp nhược lòng không khỏi hơi chấn động nghĩ thầm:

"Không ngờ trên đời lại có nam nhân tuấn mỹ dường này... " Nhưng liền đó nàng nghĩ tới Triển Bạch, tuy tướng mạo chàng không có được vẻ quý phái tuấn mỹ như Đoạn Phương công tử, nhưng lại trung hậu thuần phác... bất giác nàng đỏ mặt cúi đầu nhìn xuống.

Trong khi Uyển Nhi nhận xét vẻ tuấn mỹ của Đoạn Phương công tử thì chàng cũng đang động lòng trước vẻ ngây thơ, mỹ miều của nàng. Tóc mây vấn cao để lộ chiếc cổ trắng ngần, đặc biệt đôi mắt đen láy mở to, thánh thiện không nhiễm chút hồng trần. Nói tóm lại toàn thân nàng toát ra một thần thái ngây thơ thuần mỹ không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, chỉ có thể dùng trực giác để cảm nhận.

Thần Hầu kinh nghiệm giang hồ phong phú, đương nhiên thần thái của hai người không qua được mắt lão. Nhưng lão vốn tính tình cô độc, tối kỵ việc nhi nữ thường tình, nên ho khan một tiếng nói:

- Uyển Nhi, đa tạ người ta xong rồi, chúng ta đi thôi!

Uyển Nhi đỏ mặt chưa kịp đáp, Đoạn Phương công tử đã nói:

- Tiểu sinh đã biết phương danh của cô nương, nhưng còn quý tánh, quý phủ ở đâu có thể cho tiểu sinh được biết?

Uyển Nhi chưa kịp đáp, Thần Hầu đã trừng mắt:

- Tiểu tử ngươi đừng tưởng có chút ân với người rồi vọng tưởng có thể mưu đồ này!

Nếu không đừng trách lão phu vô ân!

Uyển Nhi trừng mắt nhìn Thần Hầu một cái nói:

- Ngươi làm gì mà hung dữ như vậy? Người ta đã có lòng cứu mạng, đừng nói người ta đã khách sáo với chúng ta, dù không có khách sáo cũng không được lấy oán báo ân!

Dứt lời quay sang Đoạn Phương công tử:

- Ta họ Triền, hàn xá Mộ Dung sơn trang ở Tề Nam...

Đoạn Phương công tử lộ vẻ kinh ngạc:

- Chẳng hay cô nương với Mộ Dung trang chủ thân thích thế nào?

- Là gia phụ của ta! Đoạn Phương công tử lại ngạc nhiên:

- Vậy sao cô nương lại họ Triền?

Thần Hầu vốn tính nóng nảy, không chờ được nữa, quát:

- Tiểu tử ngươi nếu còn lời thôi nữa, lão phu không khách sáo đâu!

Uyển Nhi bực mình định nói mấy câu nhưng Đoạn Phương công tử vốn thấy nàng tỏ vẻ không hài lòng với lão già này, giờ nghe lão nói vậy liền cười lạnh nói:

- Tiền bối Mê Tâm đã lộ ám khí, thần quang lại thất tán, xem ra nội thương rất nặng, không ngờ lại nóng nảy như vậy.

Đoạn Phương cố ý nhấn mạnh hai tiếng "nóng nảy" ý mắng ngầm lão không biết lễ nghi. Thần Hầu lẽ nào lại không nghe ra dụng ý của đối phương?

Lão trợn mắt quát:

- Tiểu tử ngươi nhỡ quàng khá lắm! Nhưng dù lão ta công lực bị thất tán hết cũng vẫn lấy mạng ngươi được như thường! Tiếp chiêu! "Phàm Chu Nam Hải"!

Nghe lão kêu lên "tiếp chiêu" không những Đoạn Phương công tử mà cả Uyển Nhi cũng ngẩn người, lão quý bị thất tán công lực hết rồi lấy gì mà đã thương người ta?

Lại nữa lão nói xuất chiêu "Phàm Chu Nam Hải" mà thân hình bất động không phải là bất thường sao?

Thần Hầu cười lạnh nói:

- Chiêu "Phàm Chu Nam Hải" này đánh ra song quyền nắm hờ lại, kích mạnh vào Tàng Huyết huyết ở hai bên tai người, hư trung hữu thực, thực trạng hữu hư. Tiểu tử ngươi nếu không tránh thì đừng nói quyền đánh trúng chỉ cần quyền phong đánh trúng cũng đủ lấy mạng ngươi rồi! Còn nếu tiểu tử ngươi tránh né thì song quyền của ta không cần thu lại, song chỗ đẩy tới, tránh bên trái thì nhằm " Tâm Du Ỗ huyết của ngươi, nếu sang phải thì Thận Môn huyết bị trúng, có thể nói ngươi chẳng còn đường nào thoát.

Giả như ngươi có tu luyện được năm mươi năm công lực, dùng nguyên khí để phản kháng, thì chỉ cần dùng thêm một chiêu "Bác vân kiến nhật", song quyền thu ngược, song chỗ vệt ra hai bên, vận dụng khẩu quyết chữ "Hấp", song thủ tiểu tử ngươi sẽ đánh vào khoảng không, thân hình thật thể trở tới lúc đó song quyền của lão phu mới buông tới ngay thể "Phàm chu hoạch tương", song quyền đánh trúng ngay giữa ngực, thử hỏi tiểu tử ngươi có mấy mạng mới thoát khỏi tai kiếp đó?

Lúc này Uyển Nhi và Đoạn Phương công tử mới hiểu ra, thì ra lão quái này dùng miệng để xuất chiêu đánh người. Nghe thuật hai người kinh hãi thâm, bởi nếu lão xuất chiêu thật sự thì đúng là với một chiêu đó đủ để lấy mạng đối phương rồi.

Đoạn Phương công tử cảm thấy mồ hôi lạnh đổ ra ướt cả lòng bàn tay, chàng từng tự phụ võ công mình có thể ngẩng đầu trong thiên hạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không có cách gì hóa giải thế công của đối phương. Nghĩ đến đây khẽ rùng mình một cái nói:

- Lão tiên bối võ công thần thông, vẫn bối bối phục.

Nhưng Uyển Nhi chưa phục:

- Còn một cách! Chỉ cần nhảy lên cao rồi...

Thần Hầu cười nhẹ:

- Khỏi rồi gì nữa cả, ngươi thử hỏi hấn nhảy lên rồi có tránh khỏi chiêu "Phàm Chu Nam Hải" của lão phu không?

Đoạn Phương công tử lắc đầu:

- Nhảy lên cao, hay xuống thấp đều không thể tránh được! Tiểu sinh may mà được tiên bối nương tay! Cáo từ!

Vừa nói vừa ôm quyền thi lễ xong tung người đi mất.

Uyển Nhi nhìn theo Đoạn Phương công tử đến khi mất hấn mới quay lại nhìn Thần Hầu:

- Ngươi thật ghê gớm! Đánh võ mồm mà cũng khiến Đoạn Phương công tử ôm đầu bỏ chạy!

Thần Hầu dương dương tự đắc:

- Uyển Nhi, ngươi chỉ cần học được một nửa võ công của ta cũng đủ xưng thiên hạ vô địch rồi.

Uyển Nhi trề môi:

- Dù học hết, giống như ngươi cũng không thắng được một lão già cõi la?

Thần Hầu kêu lên:

- A đầu! Ngươi đừng lấy đó chọc giận ta! Lão quỷ cõi la cũng đâu thắng được ta?

Ta nhất định sẽ thắng lão quỷ trong trận đấu cuối cùng này.

- Thôi đi? Nếu ta không thêm học nghệ của ngươi thì sao? Hoặc giả ta học nghệ rồi không thêm tỉ đấu với Bạch ca ca ngươi lấy gì mà thắng người ta?

Thần Hầu ỉu xiu nét mặt, giọng khấn khoái:

- Ngươi sẽ không nuốt lời hứa chứ? Ngươi đã nhận lời với ta rồi sao lại dọa đổi ý kiến liền như vậy?

Uyển Nhi bật cười:

- Ta nhận lời ngươi khi nào? Từ đầu đến giờ ngươi có hỏi ý ta xem có nhận lời giúp ngươi đấu với người ta không? Chỉ có một mình ngươi độc xướng độc diễn...

Thần Hầu biến sắc:

- Nói vậy ngươi không chịu học võ công của ta?

- Đương nhiên là không học rồi! Cứ cho là ngươi cùng lão già cõi la kia bình thủ với nhau đi, nhưng võ công của hai ngươi vẫn không thể nói là thiên hạ vô địch được!

Còn Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp thì quá đúng là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Thần Hầu hét lên một tiếng rồi ngã ngựa người ra ngất đi.